

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 10760/15
26.1.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., улица бр. ..., чији је пуномоћник Славица Радоичић, адвокат из Ваљева, ул. др Пантић 77, ради поништаја решења туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, Колубарски управни округ из Ваљева, број 363-350-00005/2015-19 од 15.6.2015. године, са заинтересованим лицима Б.Б. из ..., улица бр. ... и В.В. из ..., улица бр. ..., у предмету грађевинском, по усменој јавној расправи одржаној дана 26.1.2017. године, у нејавној седници већа одржаној истог дана, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем се одбија, као неоснована, жалба тужиље изјављена на решење Градске управе Ваљево, Одељења за урбанизам, грађевинарство, саобраћај и заштиту животне средине – Одсека за урбанизам и саобраћај, број 350-188/2014-07 од 19.3.2015. године, којим се заинтересованим лицима издаје решење о локацијској дозволи којом се утврђују услови за реконструкцију и доградњу у вертикалном габариту породичног стамбеног објекта уписаног у препис листа непокретности број ... КО ..., број зграде 1, на кат. Парцели ... КО ..., са наменом стамбено – пословног објекта, једна стамбена и једна пословна јединица, са утврђивањем правила грађења, услова за прикључење на саобраћајну, комуналну и другу инфраструктуру, као и услове утврђене посебним законима, при чему је правоснажно решење о локацијској дозволи основ за израду пројекта за прибављање грађевинске дозволе, а локацијска дозвола

престаје да важи ако инвеститор у року од две године од дана правоснажности решења о локацијској дозволи не поднесе захтев за издавање грађевинске дозволе.

Тужбом поднетом Управном суду дана 17.7.2015. године, тужила је оспорила законитост решења туженог органа, наводећи да је погрешан чињенични закључак туженог органа у вези са одлучном чињеницом која се односи на удаљеност објекта терасе (власништво тужиле) од суседног објекта који се надзиђује, а која на лицу места износи три метра, а не четири метра, како се погрешно наводи у оспореном решењу, а која чињеница се може утврдити увидом на лицу места и то прибављањем мишљења стручног лица. Тужила сматра да је тужени орган, пропуштајући да наведену чињеницу утврди на несумњив начин, прибављањем налаза вештака грађевинске струке, пропустио да отклони незаконитости у раду првостепеног органа, а што је имало за последицу доношење оспореног решења. Тужила истиче да се оспореним решењем повређује њено право на мирно уживање својине, зајемчено одредбом члана 58. Устава Републике Србије. Предложено је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Б.Б. је у одговору на тужбу оспорило наводе тужбе, истичући да нигде не постоји никакав задати услов везан за минимално растојање од четири метра, уз напомену да у решењу о локацијској дозволи јасно стоји да се, поред Општих правила грађења, примењују и правила из посебног поглавља у Генералном урбанистичком плану Ваљева, која су таксативно наведена у решењу о локацијској дозволи. Из наведених разлога су, по мишљењу заинтересованог лица, потпуно без значаја наводи тужбе којима се указује на то да је међусобна удаљеност објеката на терену три метра, јер наведена правила предвиђају тачне услове под којима се може градити управо у случајевма када су растојања између постојећих објеката мања од четири метра. Предложено је да суд одбије тужбу као неосновану.

Заинтересовано лице В.В. ... није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је, сагласно одредбама члана 34. став 2. и члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника тужиле, те у одсуству уредно позваних туженог органа и заинтересованих лица.

Пуномоћник тужиле је у речи на усменој расправи остао при наводима тужбе и у тужби истакнутом захтеву. Трошкове управног спора је тражио у износу од 36.000,00 динара, на име састава тужбе и износу од 37.500,00 динара, на име заступања тужиле на усменој расправи.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, списка ове управне ствари и речи са усмене расправе, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из садржине оспореног решења и стања у списима предмета произлази да је поступак у овој ствари покренут захтевом Б.Б. Из ... и В.В. ... овде заинтересованих лица, поднетим првостепеном органу за издавање решења о локацијској дозволи за реконструкцију

и доградњу у вертикалном габариту породичног стамбеног објекта уписаног у лист непокретности број ... КО ..., број зграде 1, на кат. Парцели ... КО Уз поднети захтев достављена је законом прописана документација ближе наведена у оспореном решењу. Поступајући по наведеном захтеву, првостепени орган је спровео поступак, уз учешће овде тужиле у том поступку и то у својству заинтересованог лица, у оквиру кога је одржао усмену расправу којој је, поред станака из тог поступка, присуствовало стручно лице из области урбанизма. Испитујући законитост ожалбеног решења о локацијској дозволи у смислу навода жалбе, тужени орган је имао у виду да су у истом, као плански основ за утврђивање правила грађења и уређења назначени План генералне регулације "... ("Сл. гласник града Ваљева", број 9/14) и Генерални урбанистички план Ваљева ("Сл. гласник града Ваљева", број 5/13), те да су у наведеним актима садржане одредбе о врсти, намени објекта који ће се градити, као и положај објекта у односу на регулацију и у односу на грађевинске парцеле, дозвољени највећи индекс заузетости или изграђености парцеле, највећу дозвољену висину и спратност, на основу чега је утврђено да издата локацијска дозвола не одступа од важећих правила грађења. С тим у вези, тужени орган је имао у виду и да је овде тужила приликом усвајања Плана генералне регулације "... изнела примедбе које су разматране приликом усвајања истог и неке од њих и прихваћене, као оправдане.

Полазећи од наведеног, и налаза да су параметри садржани у решењу о локацијској дозволи, који се односе на растојање између објекта тужиле и заинтересованих лица, те висину калканског зида на објекту инвеститора, овде заинтересованих лица, утврђени у складу са наведеним планским документима, уз оцену да ниво осунчаности и проветравања није битно смањен у односу на објект овде тужиле, тужени орган је, по оцени Управног суда, правилно закључио да су у спроведеном поступку издавања предметне локацијске дозволе све одлучне чињенице утврђене на несумњив начин и на исте правилно примењене одговарајуће материјално правне одредбе. Суд стога оцењује да су неосновани наводи тужбе којима се законитост оспореног решења спори указивањем на то да приликом одлучивања по жалби није, уз ангажовање стручног лица, вршено утврђивање фактичке међусобне удаљености предметних објекта тужиле и заинтересованих лица, будући да је предмет оцене законитост ожалбеног решења састоји у његовој сагласности са Планом генералне регулације "..." и Генералним урбанистичким планом Ваљева, као важећим планским документима који представљају правни основ за његово издавање.

Имајући у виду изнето, као и оцену да су приликом доношења ожалбеног решења испоштовани сви параметри везани који се односе на ометање суседа у коришћењу свог објекта и с тим у вези утврђење да се надградњом предметног поткровља неће умањити осунчаност, нити онемогућити услови живљења тужље у свом објекту, Суд је оценио да је оспорено решење правилно и на закону засновано из разлога који су у њему дати, а које као правилне и довољне прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредаба члана 40. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је нашао да је неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, па је на основу чл. 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр.72/11), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.1.2017. године, 12 У 10760/15

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ